

ÚJ ALKOTÁSUNK: A PETŐFI HÍD

Jóval a határidő előtt készült el Budapest új hidja

(Saját tudósítónktól.) Az országban még ott díszlenek a nemzetiszínű és vörös lobogók, a budai hídfő mellett még áll az ünnepi alkalomra sebtiben ácsolt emelvény, de az új hidat már birtokába vette a főváros dolgozó népe. Autóbuszok rohannak Budára, a sárga villamosok zsúfolt kocsi-jai Pest felé gördülnek és a nap-pali fényt árasztó ivlámpák alatt ezrek menő tömeg hömpölyög...

Új hidat avatott a főváros. Alig néhány órája ért véget az avatás felemelő ünnepe. Előttek a párt és a kormány képviselői, a főváros dolgozói és hosszú hónapok után talán először öltöztek ünneplő ruhába a hős építők, hogy a nagyszerű pillanathoz illeszzenek: befejezték a munkát, a híd átadásra készen állt.

A gyilkos háború nyomaiból ismét eltűnt egy, a hős munka újabb sikerre vezetett. Újjáépült a főváros egyik legfontosabb hidja, amely lánglélek szabadságharcos költőnk, Petőfi büszke nevét viseli.

Teremtés határidő előtt

Nehéz és hosszú munka volt... 1950. tavaszán indult meg az építés. Egyre többen és többen sereglettek az új munkához és megkezdődött a pillérek rendbehozatala. A tervezők lázasan dolgoztak, hogy minél szebbre eszközökre tervezék az új alkotást. Új pesti feljárót építettek, könnyebben megmászható a kocsik és az autók számára, ötletes feljárókat a gyalogosoknak. Diósgyőrben, a MÁVAG-ban pedig napról napra haladt előre a vasszerkezetek készítése.

Ötvenkötő végére összeszerelték a vasszerkezetet — tervezték akkor az építés vezetői — és a következő év tavaszán már át is adhatjuk.

Igy indult neki, A lelkes munka, a számos új építési mód meghozta az eredményt és tavaly augusztusban elhangzott a nagy ígért: 1952. december 15-ére kész a híd!

Sokan a fejüket csóválták, a kishitűek nem bíztak az ígértben, de a brigádvezetők, a kivitelező mérnökök kemény munkájával látta és a többiek is magukkal ragadta, lelkesedésük.

A nehézségek

Tavaly ősszel azonban egymást

érték a nehézségek és már-már úgy látszott, nem lesz semmi a nagy ígértből. Késlekedtek a szállítások, nem jöttek időre az alkatrészek. Sűrűn, utánajárás jutott a vezetőknél és mikor végre befutottak a várva várt tartó vasak, közel hat hónapos késéssel fogott munkához a gyártási részleg.

Ujabb hónapok teltek el, két és fél hónap késést hoztak be az építők. De még mindig sokkal hátrább voltak a tervezetnél. És ekkor mintha a természet is ellenük esküdött volna. A megáradt Duna végzetes veszéllyel fenyegette az alsó faépítményeket.

Ekkor újabb segítséget kaptak. Megérkeztek az Ady Endre és a József Attila üszödaruk, hogy gigantikus karjuk egyellen mozdulattal emelje végleges helyükre a parton összeszerelt ívrészeket.

Itt, a pesti feljárónál, ahol éppen egy fiatal házaspár sétál Ruda felé, itt állt valahol az építési iroda, ahol éjt nappallá téve dolgoztak a mérnökök. Egy május nap kora délutánján ide futott be Nagy László, a Rákosi-brigád vezetője és boldogan újságot:

— Sikerült! Beemeltük az alsó ívrészt mérnök elvtárs.

— Ez ismét két hónapot jelent — válaszolta a mérnök és szélesre mosolyodott arccal rázott kezét a hős építővel. — Most már csak megleszünk valahogy.

Június végén pedig megindult az öldöklő hajrá. Nyolc hónap nehéz munkáját kellett öt hónap alatt elvégezni. A fekete versenytáblákon leggyakrabban a Rákosi-brigád neve ragyogott az első helyen, de alig maradt le tőlük a Beloiannisz-brigád és a hídverők többi rohamcsapatának neve.

Az első nagy siker

Szeptember 26. Nevezetes nap volt az építés történetében. A budai part mellett horgászok lestek csendben a vizek ragadozóira. Az egyik az épülő hídra pillantott és a következő pillanatban minden ősi horgász szokást feledve harsány hangon kiáltott társának:

— Nézd Pista, kész a híd, a mi hídunk! Elérték a partot!

Elérték a budai partot. Ez volt az egyik legszebb perce az építőknek. Először kelték át Budára az új hidon.

Az eredmény újabb lökést adott. Még nagyobb kedvvel dolgoztak,

éreztek, hogy a munka nagyján már túl jutottak.

Délutánoként százak és százak sétáltak a hídfő közelében. Dolgozók, bevásárolni szülő háziasszonyok, egyetemisták, a jövő szakemberei. Nézték a hidat, mint a sajátjukat, minden apró változást észrevettek rajta, figyelték mint a fejlődő gyermeket, aki napról napra szebb és erősebb lesz.

— Újévről talán készen lesz és nem kell körbe utaznom a városi, ha az egyetemre indulok — mondta az egyik.

— Még előbb is — felelte társa. — Fogadni merek, hogy Szilárd elvtárs születésnapján már ezen megyek át Budára.

November elején megjelentek a villanyerőszelők és az aszfaltozó munkások. Néhány nappal később kigyulladtak az ivlámpák és éjjelnappal gözölgött a híd on a frissen hengerelt aszfalt. Most már az órákért és a percekért folyt a harc. A kertészek zöld gyepszőnyeget varázsoltak a hídfők környékére és az utolsó napokban eltűntek az alkalmi építmények, a szerszámok és a gépek is.

A győzelem

Az építők maguk láttak neki a díszítésnek és szombat reggelre ünnepi külsőben várta az újszülött a keresztelőt, az ünnepélyes átadás pillanatát.

Lezajlott a rövid ünnepség és ekkor következett a hídavítás legszebb pillanata. Megvillant az olló és kétféle vágva hullott le az utat elzáró nemzetiszínű szalag. Dörgő éljont kiáltott a tömeg és a felsorakozott építőknek könnyű szökött a szemükbe. Mellükön ott csillogtak a frissiben kapott kormány kitüntetések és szívüket ki-mondhatatlan boldogság töltötte el. Aztán ezrek és ezrek indultak a másik part felé és a menet élén ott haladtak az új hídcsata hősei.

Győztek. Legyőzték az időt, minden akadályt és nehézséget. Új hidat építettek a romok helyére. A Petőfi-hídat, hazánk és szocializmust építő népünk nagyobb dicsőségére.

(mm)

Rákosi elvtárs élete példa arra is, hogyan kell ma harcolnunk

Levél a kiállítás tanulságairól

Rákosi Mátyás elvtárs harcos életét bemutató kiállítás előcsarnokában ezt a feliratot olvassuk: „Büszkék vagyunk rá, hogy a mi pártunk neveletje és egyben nevelője az az ember, akit nem tört meg, hanem megacélozott tizenhat börtönesztendő, aki nélkül a magyar demokrácia siketei elképzelhetetlenek, aki a szocializmus küszöbére vezette népünket: Rákosi Mátyás”. Ezt a megállapítást igazolja a kiállítás minden egye, képe, újságja és egyéb dokumentuma. A kiállítás végigvonul Rákosi elvtárs élete, a szege diákkortól kezdve egészen napjainkig. A több száz dokumentum megmutatja nekünk, dolgozóknak, hogy Rákosi elvtárs egy pillanatra sem torpant meg, harcolt azért, hogy a magyar dolgozó nép a szocializmus útjára léphessen. Ott látjuk Rákosi elvtársat, mint a proletárdiktatúra védelmének aktív harcosát, aki Salgóarjánban személyesen is részt vett a harcokban. De nemcsak a hadsereget szervezte Rákosi elvtárs, hanem ő lett a szocialista termelés nevelője is. Fáradozóan, de rendületlenül harcolt, példát mutató munkatársainak és az egész dolgozó népnek. A proletárdiktatúra bukása után tevékenyen részt vett a nemzetközi munkásmozgalomban is. Ott látjuk Rákosi elvtársat a nemzetközi munkásmozgalom vezérkarában Lenin, Sztálin, Dimirov, Pieck elvtársak társaságában.

A legvadabb Horthy időkben hazajött, hogy személyesen vezesse a magyar munkásmozgalmat, 1925-ben letartóztatták. A kiállítás anyagában olvashatjuk, Rákosi elvtárs milyen következetesen harcolt bírálói előtt is a magyar dolgozó néper. A Szege di Csillagbörtönben és a Váci Fegyházban töltött hosszú évek nem törték meg, 1940-ben a szovjet kormány segítségével a Szovjetunióba ment, ahol folytatta a harcot a második világháború és a hitleri fasizmus ellen.

1944-ben hazajött Rákosi elvtárs. Ettől az időponttól kezdve ő vette kezébe a magyar dolgozó nép harcának irányítását. Az ő vezetésével harcoltak ki azokat az eredményeket, amelyeknek segítségével ma már öt éves tervünkkel a szocializmus alapjait rakjuk le.

A kiállítás megmutatja, hogyan harcolt Rákosi elvtárs fiatalaságától kezdve azért, hogy a magyar nép és a világ összes dolgozó lerázzák magukról a kapitalizmus jármát és a Szovjetunió vezetésével harcoljanak a dolgozók szebb és boldogabb életéért.

Rákosi elvtárs élete és munkája példaként áll minden dolgozó előtt és a kiállítás látogatói megmutatják azt, hogyan harcolt Rákosi elvtárs és hogyan kell harcolnia ma minden becsületes, hazáját szerető dolgozónak.

Barát János.

Egyre növekvő érdeklődéssel látogatják a szege di dolgozókat

a Móra Ferenc múzeumot

Az 1888-ban alakult szege di múzeum Móra Ferenc munkásságával vált nemzetközi jelentőségűvé. Móra Ferenc a haladó múzeumvezető, tudós és író — a néprajztudomány korabeli maradványok kutatása mellett írásban feltárta az alföldi nép sanyarú életét, szokásait, viseletét. Gazdag, több mint 30 000 darabból álló gyűjteményében számos világ-hírt is találunk. Móra Ferenc sokat küzdött a közönnyel, a pénzhiánnyal, de mindig megmaradt a lelkesedés, nem egyszer maga fedezte kutatásai költségeit. Munkássága azért volt eredményes, mert szoros kapcsolatot tartott a néppel, a nép között élt.

Az ellenforradalmi Magyarországon urai a múzeum előtt felállított szobrárt sokáig nem engedték leleplezni. Népi demokráciánk azonban híven őrizte emlékét és 1951-ben a múzeum az ő nevét vette fel.

A múzeumban a gyűjtés még olyan lelkes igazgatók vezetésénél mint Móra Ferenc, sem volt törvényszerű. Csak a felszabadulás után kezdődött meg a tervezett gyűjtés, valamint a kiállítások tanítójellegű bemutatása. Ennek alapját a szakszerű múzeológus-képzés, a szovjet múzeumok szervezeti és tudományos munkájának állandó tanulmányozása adja.

A Móra Ferenc Múzeumban a legjelentősebb a régészeti, néprajzi, természettudományi és képzőművészeti osztályok munkája, de számottevő az összegyűjtött városi történeti és egyre szaporodó iparművészeti anyag.

A régészek Móra hagyatékának rendezése mellett a Duna-Tisza közén középkori jobbágysághal maradványait kutatják fel. Nemrég Jászpatin értékes Zsigmond és Mátyás-korabeli településeket találtak.

A vidék egyik legjelentősebb képtárányát a szege di múzeumban van. Számos olyan alkotás van közöttük, amelyek reprodukciók révén közzétehetővé váltak. Így Munkácsy „Honfoglalás” című képének szín- és szénvázlata.

„Az Alföld tája és nép” című ki-

állítás sok ezer érdeklődő nézte meg az elmúlt hónapok alatt. A képtár anyagából több vidéki múzeumban időszakos kiállításokat rendeznek. A gazdag gyűjteményből most a múzeumban kívüli állandó kiállítást akarnak létesíteni.

Értékes munkát végeztek hosszú évtizedek alatt a múzeum országos hírnéprajztudósai: Reizner, Kovács János, Tömörkényi, Kálmány, Móra Ferenc. Munkásságuk során az alföldi parasztság életét örökítették meg. Kálmány Lajos népköltészeti hagyatékában a XI. századból származó ének- és katonadalok is szerepelnek.

A szege di múzeumban van az ország második legnagyobb, közel 7000 tárgyból álló néprajzi gyűjteménye.

A múzeum néprajzi osztálya ezek rendezésén kívül a még feldolgozatlan népi iparágak, így a papucsos-, a paprika-, a kácsa-, a méz-, a babos mesterség hagyományainak összegyűjtésével foglalkozik. Emellett legfontosabb munkája a magyar üzemi munkások hagyományainak felkutatása.

A környék dolgozói, a tanuló fiatalok egyre nagyobb érdeklődéssel fordul a múzeum kiállításai felé. A látogatók száma hónapról hónapra növekszik.

Míg a felszabadulás utáni években havonta alig ezren keresték fel 1951-es évben már több mint 45 000-en tekintették meg. A legutóbbi vasárnap közel ezren látogattak.

a Móra Ferenc hagyatékának egy részét bemutató — a fejlődéstörténeti — és a Kocsuth emlékkiállítás.

Most igen nagy érdeklődés előzi meg a december 7-én megnyíló Fehértő élete című kiállítás, amely az ország első, modern hazai gyűjteményét bemutató természettudományi kiállításaként lesz.

A 3000 holdas területéről származó európai hírnéprajzi gyűjtemény több mint 30 éves megfigyelés legszebb, legjellegzetesebb begyűjtött példányait: madár és növényvilágát mutatja be.

Kövessék a tiszacsegeiek példáját a szege di járás dolgozó parasztjai is

Teljesítsék termény, tojás, baromfi, sertés és vágómarha beadásukat is

A november 7. előtti begyűjtési verseny lendületét az ország több megyéjében járásában tovább fokozták. Ugyanezt nem mondhatjuk el a szege di járásról, ahol csak elenyésző előrehatás történt a begyűjtési terv teljesítésében az elmúlt héten. Nem igen dicsekedhet a járás olyan községekkel, ahol minden igyekezzel azon lennének, hogy november 30-ára a begyűjtési versenyszakasz végére ne maradjon egyetlen hátralevő sem.

A kukorica begyűjtésben Küküllő háza vezet 120,1 százalékos teljesítéssel. Második Deszk 102,4 százalékos teljesítménnyel. A többi községek messze mögöttük haladnak, s nem egy közülük, mint

Ásotthalom, Csorva, Zákány-szék, Üllés, szégyenteljesen elmaradtak.

A napraforgó beadásban egyetlen község sem érte el a 100 százalékos teljesítést. A burgonya begyűjtés terén már más képet találunk. Itt Kiskundorozsma jár példamutatón elől 162,5 százalékos teljesítménnyel. Második Zsombó 108,2 százalékkal. A szénbeadásban már több olyan község van, ahol 100 százalékon felüli eredménnyel dicsekedhetnek.

Itt Algyő vezet 208,8 százalékkal, második Deszk 151 százalékkal. Szép teljesítményt értek el Tápé, Rúsze, Pusztamérges, Kistelek és Gyálárét községek.

Még négy nap választ el bennünket a begyűjtési versenyszakasz utolsó napjától. Minden erő mozgósítani kell a falvakban a termény, élőállat, baromfi és tojás begyűjtési terv maradékait teljesítésére. Nagyobb figyelemmel kell foglalkozni a begyűjtéssel, mert éppen a nem-törődség, a hanyagság miatt állhatott elő az hogy egyes községekben hetenkint 10–20 kilogramm baromfi és csak néhány száz tojást adtak be.

Különösen lanya a begyűjtés üteme általában Ásotthalom, Csengele, Csorva, Domaszék, Üllés és Zákány-szék községeiben.

Itt éppen úgy, mint a többi falvakban, elsősorban a helyi pártszervezetnek, de különösképpen a tanácsnak kell megjavítani munkáját.

A tojásbeadásban csupán egyetlen község, Pusztamérges haladta meg teljesítményével a 100 százalékot. Algyő csak háromtized százalékos választja el a 100 százaléktól. Az ország különböző községeiben elhatározták a dolgozó parasztok, hogy határidő előtt teljesítsék az élőállat, tojás és baromfi beadási tervüket.

A tiszacsegei dolgozó parasztok Rákosi elvtársnak küldött levelükben fogadták meg, hogy a kukorica beadási tervüket november 30-ig 104 százalékra, a burgonya beadás előirányzatát november 25-ig 127 százalékra, a baromfi beadás tervét november 27-ig 100 százalékra, a sertés beadását november 27-ig szintén 100 százalékra teljesítik. Még azt is megfogadták, hogy a tavaszi hátralékban maradt tojás tartozásukat is rendezik és december 21-re 100 százalékra teljesítik tervüket.

Kövessék a tiszacsegeiek példáját a szege di járás dolgozó parasztjai

A járásiipari tanuló toborzásában

szép eredményt értek el

a megyei tanács MTH dolgozói

Az alkacsingervölgyi ipari tanulóiskola részére tanulók toborzása terén odaadó munkát végeztek a megyei tanács MTH dolgozói. Különösen kitűnt jó munkájával a maki járási tanácsnag dolgozó Farkas Sándor előadós elvtárs, aki előirányzatát 130 százalékra teljesítette. Jó

is, mielőbb teljesítsék a terménybeadás túl a tojás, baromfi, sertés és vágómarha beadásukat is. A baromfi begyűjtésben is csupán egyetlen község, Pusztamérges haladta meg a 100 százalékot és ért el 140 százalékos teljesítményt.

A sertésbeadásban Ösenyán is egyedül van a 100 százalékon felüli teljesítménnyel.

A többiek, különösen Algyő, Sándorfalva, Rúsze, ugyan közel járnak a 100 százalékhöz, de még mögöttük sokan vannak az olyanok, mint Mórahalom, amely 45, Zákány-szék, amely 44 és Dóc község, amely csak 36 százalékra teljesítette beadási tervét.

Az utóbbi hét eredményeiből megállapítható, hogy a sertés- és vágómarhabegyűjtés üteme igen vonzó. Különösen lassú Öttömös, Dóc és Zákány-szék községeiben. Nem engedhetők meg az a lazaság, ami jelenleg uralkodik ezekben a községekben és minden eszközt latba kell vetni, hogy március-holnapra megszűnjének a mosá tapasztalható nagyfokú lazaságok. Sokszorozzák meg helyi tanácsaink erőfeszítéseiket, hassanak oda, hogy a megadott határidőre a begyűjtési versenyszakasz végére, november 30-ára teljesíthessék a szege di járás vajta mennyisége a begyűjtési tervét, ne legyen egyetlen hátralevő sem.

Hoffmann Tibor ipari iskolai tanár